

кари общинска земя, отъ 180 до 200 лева за декаръ. Миналата година макаръ наемитъ да паднаха до 150 лева бѣднитъ селяни не можаха да ги платятъ, а тази година никакъ не ще могатъ, защото житото никой не го копува, а и едвали ще има за прехрана. Сега Жеко Жанковъ се тъкмѣлъ заедно съ кмета аграрфашистъ да докаратъ вършачка, да си взематъ каквото имъ се пада, а то значи на наемателитъ нищо да не остане“.

Желѣзко млъкна.

— Това е, — рече той и погледна баща си.

Изобилна потъ кпѣше Жанката. Лицето му ставаше ту червено, ту изблѣдняваше, очитъ му искрѣха, устнитъ му бѣха изкривени отъ безсилие и злоба.

Много вестници бѣше челъ той, много новини и съобщения бѣше научилъ, но никога не му бѣше хрумвало, че тази проста хартия може да се обърне на зло и неумолимо чудовище, да те пипне за гущата, когато никакъ не очаквашъ това и да започне да те души . . .

— Кой го е . . . писалъ? — рече той съ пресъхнало гърло и посѣгна да вземе вестника.

— Чакай! — спрѣ го Желѣзко. — Ха, ето: „Селкоръ“. Трѣбва да е нѣкой отъ града . . . такава име въ село не съмъ чувалъ. . .

— Отъ тука е! Нашенецъ е! — изрева като раненъ Жанката. — Знамъ го азъ, знамъ го, мръсникъ съ мръсникътъ му! . . . Пройдоха. . . Малко му е тюрма.. Куршумъ, куршумъ на такива нехранимайковци!

— Кой е бе, тетъо? — предугадилъ, попита тревожно Желѣзко.

— Тюхъ, да се не види макаръ! — биеше се отчаяно бащата. — Змия въ пазвата си свихъ!.. Змия! Змия!.. Брей, лошъ народъ! Мръсна гада!..